

Arrest

nr. 164 712 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER .

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing. Op 17 maart 2016 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting enkel het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 17 maart 2016 aan te vechten en niet het inreisverbod van diezelfde datum. De Raad neemt hiervan akte.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoekende partij voert ondermeer de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.5.2.1. Verzoekende partij betoogt in essentie reeds geruime tijd een gezin te vormen met haar in België verblijvende partner waarmee zij samenwoont. Zij leerden elkaar in 2014 kennen en bouwden geleidelijk hun relatie uit. Op 21 augustus 2015 boden zij zich aan bij de bevolkingsdienst van de stad Gent in kader van een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 16 november 2015 werd dit geweigerd doch verzoekende partij en haar partner tekenden hiertegen beroep aan. Zij meent dat de weigering op verkeerde gronden is gestoeld en stelt dat er wel degelijk sprake is van een ware relatie. Zij stelt voorts dat de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte was van de hangende beroepsprocedure, doch de bestreden beslissing vermeldt hierover niks. Verzoekende partij meent dat haar persoonlijke verschijning nochtans noodzakelijk is. Zij meent dat artikel 6 EVRM geschonden is. Voorts betreft het in casu geen tijdelijke verwijdering aangezien een inreisverbod werd afgeleverd.

3.5.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.5.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven met betrekking tot het voorgeschieden gezinsleven van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. In essentie komt de motivering neer op het feit dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaard gelet op het resultaat van het onderzoek van het parket inzake de verklaring van wettelijke samenwoning waaruit is gebleken dat de registratie hiervan niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Tevens wijst de verwerende partij erop dat een melding van wettelijke samenwoning zelf een voorgenomen huwelijk geen automatisch recht op verblijf geeft. Verder wordt geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekende partij nog andere familie heeft op het Belgische grondgebied, dit terwijl zij in Togo nog twee kinderen heeft. Tevens is de verwerende partij van oordeel dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat die niet in disproportionaliteit staat tot het recht op gezins- of privéleven nu verzoekende partij in het land van herkomst eventueel een machtiging kan aanvragen.

3.5.2.4. Uit nazicht van het administratief dossier kan de Raad de verwerende partij op het eerste zicht volgen waar de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner niet aanvaard.

Een overzicht van de feiten leert op het eerste zicht immers het volgende:

-Verzoekende partij heeft diverse procedures achter de rug inzake asiel, regularisatie, die steeds negatief werden afgesloten. Uit de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij blijkt ook dat zij twee kinderen heeft in Togo.

- Op 16 maart 2015 wordt de verwerende partij op de hoogte gesteld van een aangifte van huwelijk tussen verzoekende partij en een Belgische dame waaruit blijkt dat deze elkaar ongeveer vier en een halve maand kennen en dat ze elkaar ontmoet hebben via een datingsite. Op 21 augustus 2015 verklaren verzoekende partij en de Belgische dame samen te wonen.

-Naar aanleiding van de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en haar partner heeft het parket onderzoek verricht waarbij de Procureur des Konings op 16 november 2015 als volgt adviseerde:

“- Meneer heeft al meermaals asiel aangevraagd in België, wat hem telkens geweigerd werd. Vervolgens diende hij een verzoek tot regularisatie in op basis van artikel 9bis. Dit verzoek werd op 30/10/2014 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht op 17/11/2014. Hiertegen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoek tot schorsing werd verworpen bij arrest van 12/03/2015. Het is duidelijk dat meneer uitgeprocedeerd is en een wettelijke samenwoning met mevrouw nog de enige manier is om in België verblijfsrecht te verwerven. Opmerkelijk is dat hij mevrouw net leert kennen wanneer duidelijk wordt dat zijn poging tot regularisatie op niets zal uitdraaien.

- Al ongeveer twee weken na de kennismaking via internet, spreken zij af in levende lijve en mevrouw brengt meteen de nacht door bij meneer. Vervolgens is er direct sprake van een relatie en stelt mevrouw hem voor aan de kinderen. Twee maanden nadien wonen zij al samen en een kleine maand later hebben zij al huwelijksplannen. Er is dus sprake van een bijzonder snelle gang van zaken. Opvallend is dat mevrouw het steeds heeft over het feit dat zij geen oppas voor haar kinderen vond toen zij voltijds wilde gaan werken en de samenwoont met meneer dus ideaal was.

- Al te vaak proberen buitenlandse mannen een eerder kwetsbare en oudere vrouw te strikken, die op zoek is naar een nieuwe relatie en aandacht, om zo verblijfsrecht in België te bekomen, terwijl dit in hun cultuur absoluut niet vanzelfsprekend is. Dat is hier eveneens het geval. Mevrouw is 10 jaar ouder dan meneer, heeft meerdere relaties achter de rug, verklaart dat zij met haar ouders geen contact meer heeft, een van haar zonen heeft psychische problemen en is zwaar autistisch en er is ook sprake van financiële problemen. Wanneer men bij de Cel Schijnrelaties meneer confronteert met het leeftijdsverschil, wil hij daar niets over zeggen.

- Wanneer men bij de Cel Schijnrelaties aan meneer vraagt wie er heeft voorgesteld om te trouwen, geeft hij een zeer ontwijkend antwoord.

- De kennis over elkaars familie is gering. Mevrouw weet niet hoe de moeder van meneer heet en zij denkt bij de Cel Schijnrelaties dat de vader van meneer overleden is toen hij nog een tiener was, terwijl meneer verklaart dat hij in 2011 zijn vader verloren is. Meneer weet op zijn beurt de namen niet van de familieleden van mevrouw en weet bij de Cel Schijnrelaties niet hoeveel broers en zussen ze heeft. Mevrouw verklaart 1 zus te hebben, terwijl meneer denkt dat zij een broer en een zus heeft. Bij de politie verklaart meneer dat mevrouw 1 zus heeft, maar geeft hij een verkeerde naam.

- Mevrouw verklaart dat meneer een oom in Brussel heeft, terwijl meneer ontkent dat hij familie in België heeft. Mevrouw vermeldt de oom van meneer nochtans vaak, zo verklaart ze bij de politie dat meneer de avond van hun eerste afspraakje moe was omdat hij zijn oom had geholpen bij een verhuis. Het is bijzonder vreemd dat meneer bijgevolg ontkent familie in België te hebben.

- Mevrouw weet niet hoe de ex van meneer heet, terwijl zij nochtans de moeder van zijn kinderen is. Mevrouw lijkt de namen van de twee dochters niet precies te weten, maar verklaart dat ze wel elke maand 100 euro naar hen stuurt. Meneer verklaart dat het de bedoeling is dat zijn kinderen naar België zullen komen en mevrouw akkoord is. Mevrouw verklaart bij de Cel Schijnrelaties echter dat dit niet de bedoeling is. Bij de politie lijkt zij hier ineens wel voor open te staan, al blijft ze er eerder vaag over.

- Overigens verklaart meneer dat de relatie met de moeder van zijn kinderen in 2009 eindigde, terwijl hij bij zijn asielaanvraag in 2010 verklaarde dat hij met haar een relatie had. Mogelijk is de relatie dus nog steeds gaande.

- Bij de politie weten zij allebei niet waar de ander precies geboren is.

- Meneer verklaart aan de Cel Schijnrelaties dat hij nog kinderen wil, maar dit gezien de leeftijd van mevrouw niet mogelijk is. Mevrouw verklaart dat ze beiden geen kinderen meer willen.”

-Naar aanleiding van dit advies besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand op 16 november 2015 de wettelijke samenwoning niet te registreren.

-Hiertegen dienden verzoekende partij en haar partner een beroep in, dat heden nog steeds hangende is.

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de verwerende partij maar enkel dat oordeel kennelijk onredelijk of incorrect te vinden wanneer uit nazicht van de stukken van het administratief dossier men de vraag stelt hoe de verwerende partij tot dergelijke beoordeling is kunnen komen.

Gelet op de hoger opgesomde feiten kan de Raad de verwerende partij op het eerste zicht evenwel volgen waar zij meent dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en haar partner. Het loutere feit dat verzoekende partij en haar partner een beroepsprocedure hebben lopen waarbij zij menen dat zij wel degelijk een werkelijke gezinsrelatie hebben, kan op het eerste zicht geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Immers toont deze procedure op dit moment enkel aan dat de verzoekende partij en haar partner een andere mening zijn toegedaan over hun relatie, hetgeen ook blijkt uit de kritiek die zij hebben op het advies van het parket, maar dit neemt niet weg dat de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij en haar partner kenmerken, tot op heden op het eerste zicht aantonen dat er in casu geen sprake is van een werkelijke gezinsrelatie. De Raad ziet dan op het eerste zicht ook niet in hoe de al dan niet vermelding van deze procedure in de bestreden beslissing van invloed zou kunnen geweest zijn op de besluitvorming van de verwerende partij.

Zoals blijkt heeft de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij wel degelijk onder de loep genomen waarbij zij verwezen heeft naar de feitelijkheden die leiden tot de vaststelling dat er in casu in hoofdorde geen werkelijk gezinsleven is. Dit blijkt ook uit het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen waar zij erop wijst dat *“Gezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoeker en mevrouw p. (...) enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, is in casu geen sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM.”*

Indien de procedure die de verzoekende partij hangende heeft inzake de erkenning van haar wettelijke samenwoning voor haar een positieve afloop zou kennen, staat het haar op het eerste zicht nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit voorts dat verzoekende partij een inreisverbod heeft gekregen, laat op het eerste zicht niet toe te besluiten dat indien de verzoekende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven alsnog aannemelijk kan maken, zij omwille van dit inreisverbod haar gezinsleven niet kan beleven nu het haar in dat geval vrij staat de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen. Verzoekende partij wordt hier trouwens uitdrukkelijk op gewezen in het inreisverbod. Er blijkt overigens evenmin dat verzoekende partij en haar voorgehouden partner omwille van het inreisverbod geen contact meer met elkaar zouden kunnen hebben.

3.5.2.5. Nu de Raad de verwerende partij op het eerste zicht kan volgen dat er in casu geen sprake is van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, wordt de schending van dit artikel op het eerste zicht ook niet aannemelijk gemaakt.

3.5.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij. Verder werd ook rekening gehouden met het hoger belang van

de kinderen, nu duidelijk wordt gesteld dat verzoekende partij nog kinderen heeft in het land van herkomst Togo.

Uit het administratief dossier blijken voor het overige op het eerste zicht geen indicaties dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij niet in orde is en verzoekende partij voert dit trouwens ook niet aan in onderhavig verzoekschrift.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet op het eerste zicht.

3.5.2.7. In zoverre verzoekende partij nog meent dat er sprake is van een schending van artikel 6 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Voorts blijkt uit niets dat de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij vereist is bij de hangende en dat zij zich niet op afdoende wijze kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Het staat verzoekende partij immers vrij om haar advocaat op een zo volledig mogelijke wijze in te lichten over de argumenten die zij in haar procedure naar voren willen brengen zodat op het eerste zicht niet blijkt dat haar rechten van verdediging zouden geschonden zijn. Indien persoonlijke aanwezigheid alsnog vereist zou worden en voor zover dit kan afgeleid worden uit stuk 9 dat verzoekende partij gevoegd heeft aan haar verzoekschrift, dan staat het de verzoekende partij bovendien vrij om in kader daarvan zich in bezit te stellen van de noodzakelijke documenten ten einde zich opnieuw naar België te begeven. Zoals hoger reeds aangegeven hoeft het feit dat haar een inreisverbod werd betekend niet noodzakelijk te betekenen dat – wanneer zij kan aantonen dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied vereist wordt – zij hoe dan ook niet naar België zou kunnen komen.

3.5.2.8. De verzoekende partij lijkt voorts de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM te koppelen aan de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, maar zoals hoger reeds werd besproken heeft de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt op het eerste zicht evenmin aannemelijk gemaakt.

3.5.2.9. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.6.2.1. De verzoekende partij meent dat de verwijdering haar het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ontzegt en verwijst naar de aangehaalde schendingen van artikel 3 en 8 EVRM.

3.6.2.2. Zoals uit de bespreking hoger evenwel is gebleken heeft de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin blijkt dat het feit dat verzoekende partij thans van het Belgische grondgebied verwijderd wordt, een negatieve impact zal hebben op haar lopende procedure. De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake zoals hoger uiteengezet.

3.6.2.3. Er wordt geen moeilijk te herstellen nadeel aangetoond.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

S. DE MUYLDER